Jaargang 1 - nr. 4 - 17 januari 2026

rv-gezinden

Literair blad rond de RV-bijbel

OVER HET BOEK ANDERLECH IN DE NIEUWE BIJBEL

Alleen door worsteling kom je tot zoonschap. (Anderlech 5:31) Dat gebeurt in de geestelijke arena. Dan ben je als een wilde jongen, als een Ismael, die zich niet zomaar overgeeft maar eerst alles toetst. In het worstelen is het zoonschap. Het komt je juist tegemoet als je toetst, niet als je zomaar vertrouwt.

Het zoonschap komt dus niet direct, niet door genade of goed geluk, of geloof of wat dan ook, maar door het toetsen. Vandaar dat Vissen 1 ook het toets verbond bespreekt. Dat mogen we nooit omzeilen, maar dan moeten we leren toetsen, en volharden in het toetsen, en niet snel van onszelf overtuigd zijn. Dit komt er op neer dat ook het toetsen getoetst moet worden, en dat ook weer. Vandaar dat de nieuwe bijbel over diepte-toetsen spreekt, want het toetsen van de mens kan zeer bedriegelijk zijn. Het gaat daadwerkelijk om een toets wetenschap. Men moet geoefend worden in het toetsen. Er is niks makkelijks aan. De basis van het toetsen is de geestelijke vreze, die volkomen moet zijn. Men mag niet gaan romantiseren, want dat kan een valstrik zijn. Het ego kent sluwe manieren om zelfs door religie en het geestelijke de mens te bedriegen. Vandaar dat de nieuwe bijbel hier heel diep op ingaat, en de valstrikken stuk voor stuk bespreekt, wat belangrijk is in deze dagen, en waarop de oude bijbel al wees dat het zou moeten komen, in de boeken Openbaring en Daniël, en ook in het evangelie van Johannes. De mens was er nog niet. Het is dus ook zeer onbijbels om te stellen dat we met de oude bijbel alles al hebben, want in die tijden kon men nog niet veel verdragen.

Anderlech noemt direct na het stellen dat het zoonschap gebeurt door geestelijke worsteling dat de mens een snelheidsmaniak is. De mens moet dus vertragen en geduld gaan beoefenen voor het toetsen. Het ontbreekt de mens vaak aan nuance. Men toetst niet diep genoeg en doet zo aan symptoombestrijding, wat de boze uitbetaalt door eer en macht in het vleselijke en tegenwoordige. De mens wordt zo niet ontmaskert, de boze wordt zo niet ontmaskert, maar eigenlijk vrijgepleit, dus daar wordt de mens vleselijk zwaar voor beloond en geprezen door hen die in het vlees leven. Die hebben zo een clanwapen, wat heel religieus en geestelijk kan lijken. God wordt zo vervangen door een afgod. Het kan heel bedrieglijk gaan. Het vlees is volleerd in vleselijk markt bedrijven.

Anderlech 7:11 zegt : ‘Het Woord is als een roofdier uitgezonden tot de zonde. Alleen deze worsteling zal vruchtdragen.’

Dit is de definitie van de ware worsteling, dat het er is om het vlees te doven, niet voor iets anders, niet voor macht of eer, niet voor zelfverheffing. De mens moet goed zijn motieven onderzoeken als hij tot Pniël gaat om met God te worstelen. Het is een worsteling met hemzelf. Zo worstelt de mens met God, zichzelf en de boze, en hierin zal uiteindelijk het zoonschap zijn. Het kan alleen als het vlees verscheurd wordt.

Anderlech waarschuwt verderop in hoofdstuk 7 dat men niet gelijkvormig moet zijn aan de wereld. Ismael was anders, iedere man zijn vijand, wat een diep beeld was van het toetsen om die gelijkvormigheid met de wereld te ontkomen. Gelijkvormigheid is een valstrik. Dan ontstaat er geen waarlijk zoonschap, maar zoonschap tot de afgod. Het Woord kan deze werkingen uitschakelen. (7:18)

Dit ware Woord is oorlogszuchtig. (7:24) Oftewel toetszuchtig. Ieder mens die de geestelijke vreze heeft ontvangen is toetszuchtig, Als je daadwerkelijke geestelijke vreze hebt dan ben je

oorlogszuchtig tot de zonde. Je wil geen verrader zijn. Maar velen geven geen stuiver meer om hun leven of dat van anderen. Hoogmoed is tot hun maat geworden, en daarin hebben ze alles al. Ze hebben een aards loon ontvangen, wat genoeg is voor het aardse leven, maar niet verder kijkt. Ze denken alleen om het hier en nu en verachten de eeuwigheid.

Anderlech 7:50 zegt dan : ‘De terugkeer van het zoonschap houdt dus ook een terugkeer van het moederschap in.’ Dat is een mooie belofte. Dit is dus allemaal gebouwd op het toetsen, op het worstelen.

Je kunt geen geestelijke oorlog voeren als je niet terugkeert tot het geestelijke leven. (7:79)

We zien in Anderlech 8 hoe er wordt gekomen van worsteling tot zoonschap :

40. Om daar te komen moet je weten hoe groot de zonde is, het vlees, wat dus om een volkomen zonde overtuiging gaat.

41. Er is dus een strijd tegen de geest van gebrek aan zonde overtuiging, de geest die zonde goedpraat en afdekt. Je kunt die geest alleen overwinnen door het Woord, en het Woord onderwijst.

42. Dit leidt tot wedergeboorte, tot het zoonschap.

43. Dit is de eeuwige zorg van de hemel.

De hemelse vrouw of hemelse moeder moet die donkerheid in volheid tonen, en daarom is zij symbolisch ook donker van huid. De mens kan daar niet langsheen. Zij is dus een beeld van de zondekennis, en men moet er diep genoeg mee gaan, opdat zij de zonde ook zal doden. Zo komt de mens tot zoonschap.

In hoofdstuk 11 zien we dat de hemelse visserij als beeld wordt gebruikt om te laten zien hoe er met de zonde afgerekend zal worden, maar dit is in diepte het beeld van de exegese, oftewel de verdieping van betekenis. Het hoofdstuk noemt dit ook wel de ware opstanding. Het is dus niet iets plats en plastisch. Om geestelijk te overleven moet de zoon de geestelijke viskunde leren. (11:63) Zo komt men uiteindelijk ook het water uit om aan land te komen. Als de mens de geestelijke viskunde niet kent, dan hebben de vissen van het vlees de mens nog in hun greep, en houden hem in het water, als dood zijnde. Dan zijn ze nog steeds in de baarmoeder.

Zij die overmoedig aan land zijn gegaan, niet door de enge poort zijn binnengegaan, maar over het hek zijn geklommen, zijn gedoemd om water naar de zee te dragen. (12:7-8) Mensen die te snel aan land gaan hebben ook het deel van de armen afgenomen. (12:9-10)

DOOSJE MET GEHEIMEN

Met zijn voet was hij getrapt in een stuk glas wat op de bodem lag van het natuurmeer. Als troost mocht hij logeren bij zijn oud-tante, samen met zijn broertje. Maar er woonde een heel vervelend meisje bij zijn oud-tante in de flat die hem altijd plaagde. Ondanks dat had hij het reuze naar zijn zin bij zijn oud-tante, en vooral de lift van het flatgebouw vond hij heel interessant. Op een dag kwamen hij en zijn broertje vast te zitten in de lift. Zijn broertje drukte op de alarm knop. Het vervelende meisje kwam toen voor het raampje staan en riep : 'Laten we hen er maar in laten. Dan leren ze het af om telkens met de lift te spelen.' Hij was heel bang en had buikpijn. Even later kwamen er een oude vrouw en een man. De oude vrouw was erg boos, maar de man tilde hen eruit.

Bij zijn oud-tante gingen ze veel kaarten. Dan kwam er soms ook een vriendin van de oud-tante voor een avondje kaarten. Haar stopwoorden waren : 'Je zit de boel te verzieken,' als ze het aan het verliezen was, en ook zei ze telkens : 'Oh moeder, wat een piene, piene, piene.' Als de oud-tante er niet doorheen

kwam met haar kaarten, dan zei ze vaak : 'Het is weer bar en boos.' Hij onthoudde deze zinnetjes voor als hij het vervelende meisje tegenkwam die hem altijd plaagde. Telkens als hij het meisje tegenkwam of aan haar dacht, was het weer net alsof hij met zijn voet in het glas trapte. Ook voelde het alsof hij in de brandnetels werd geduwd. Het was als een gemeen insect wat hem stak, dieper en dieper, maar toen de logeerpartij voorbij was en hij weer naar school moest was hij haar alweer snel vergeten. Misschien had ze dan toch niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven.

Het jaar erop ging hij weer, maar ditmaal alleen. Ze was zo anders geworden, vriendelijker. Maar hij wist dat hij op zijn hoede moest zijn. Ze nodigde hem uit om naar haar kamer te komen. Heel voorzichtig stemde hij toe, om haar toch een kans te geven. Ze liet hem een souvenier zien, een vreemd ding uit een ver land. 'Niet aanraken, hoor,' zei ze.

'Wat is het ?' vroeg hij.

Ze zweeg. 'Ik kan er niet over praten,' zei ze toen.

Hij bleef maar kijken naar het ding. 'Komt het uit het bos ?' vroeg hij.

'Alsjeblieft, stop erover,' zei ze.

'Maar dan had je het me niet moeten laten zien,' zei hij.

'Ga maar weer weg,' zei ze. Ze was ineens niet meer zo vriendelijk. Toen is hij maar gegaan. Ze wilde hem klaarblijkelijk dus wat laten zien wat hij niet begreep.

Het was eigenlijk een hele vervelende opmerking van zijn oudtante die maakte dat hij er niet meer wilde komen. Het jaar erop ging hij niet meer. Hij had verder nog wel goede herinneringen aan de logeerpartijen, dus ze had niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven. Ze stuurde hem zo nu en dan nog kaarten, en hij schreef ook heel soms terug. Tot zijn grote verbazing kreeg hij op een dag ook een brief van het meisje. Het was een hele geheimzinnige brief, en hij voelde een kracht die hij nog niet kende, iets heel dieps binnenin. Ze wilde dat hij voor haar zou vechten. Ze zei dat ze een doosje had gekregen met iets erin, weer een souvenier uit een ander land, wat zo sterk zou zijn dat het heel Nederland zou kunnen veroveren. Het maakte hem heel nieuwsgierig. Hij schreef terug en vroeg wat er in het doosje zat. Ze schreef terug dat het een geheimpje was. Hij zou maar moeten komen. Met de trein ging hij naar haar toe. Ze was blij hem te zien en omhelsde hem. Op haar kamer liet ze hem het doosje zien. 'Hier, maak maar open,' zei ze. Hij nam het doosje en opende het. Er zat een briefje in waarop stond : 'Gefopt. Ik wilde je alleen maar zien.'

'Flauw hoor,' lachte hij. Ze was verder wel aardiger dan vroeger, wat volwassener geworden. Het jaar erop kwam ze bij hem logeren, en nog steeds ging alles goed. Ze besloten zelfs te trouwen. Maar tot een huwelijk is het nooit gekomen, want op een dag was ze spoorloos vermist en is nooit meer teruggevonden. Ditmaal was hij diep genoeg gestoken. Hij voelde zich van binnen sterven, en wist ook dat zij diep genoeg gestoken was dit keer om te sterven, maar wie dit op zijn geweten had en hen te diep gestoken had zou hierdoor zelf ook sterven. Alleen er was geen enkel spoor. Het was in die dagen dat hij weer besloot te logeren bij zijn oud-tante. Ze hadden inmiddels haar nare opmerking uitgepraat. Zijn oud-tante moest hem ook nog wat anders opbiechten. Ze had een afscheidsbrief gehad van het meisje, maar ze had erbij gezet dat ze het aan niemand mocht vertellen. Eerst wilde ze zich daaraan houden, maar toen ze zag hoe hij er aan onder doorging moest ze wel ingrijpen. Er stond in dat het leven niks voor haar was, en dat ze het bos in zou gaan in haar trouwjurk die ze voor het huwelijk had klaargemaakt. Ze zou dan net zo lang doorlopen totdat ze bij een bosrivier of bosmeer zou komen, en zou haarzelf daarin laten wegglijden.

Hij begon te jammeren. 'Maar waarom, waarom ?'

'Ik weet het niet,' zei ze. 'Ze had nogal vreemde dingen op haar kamer staan, hele duistere dingen, die kreeg ze van een oom die naar allerlei verre landen ging. Die oom zou haar ook soms hebben bedreigd, en hij heeft nog wel ergere dingen gedaan waar ze nooit over wilde praten.'

'Zou het doorgestoken kaart zijn, die brief ?' jammerde hij. 'We hebben nu in ieder geval een spoor.'

'Zou je eens aan haar grootmoeder moeten vragen,' zei ze, 'die kent haar het best. Ze woont ook hier op de flat.'

Zo gezegd zo gedaan. Zijn oudtante regelde een afspraak met de grootmoeder van het meisje, en al snel konden ze daar beiden een avondje komen.

'Ze zei dat ik het aan niemand mocht vertellen,' zei haar grootmoeder, 'maar haar oom heeft haar enkele keren verkracht. Toen ze klein was, en ook toen ze wat ouder was, en hij heeft haar ook bedreigd met een mes en gechanteerd. Ik denk dat het daar mee heeft te maken, dat ze er niet meer mee kon leven.'

Hij begon weer te jammeren. 'Zou ze nog leven ?' vroeg hij. Op dat moment kwam de oom van het meisje binnen. Hij had een getrokken pistool. 'Alle sporen van haar moeten uitgewist worden,' zei hij, terwijl hij schoot. En hij bleef maar schieten. De jongen en zijn oudtante gingen zo snel mogelijk het huis uit, hevig bloedend. Zijn oudtante wilde terug naar haar flatwoning lopen, maar zo ver kwamen ze niet meer. Ergens halverwege zakten ze in elkaar. Het laatste waaraan de jongen kon denken was aan de vreemde souveniers van het meisje.

Einde

DE BLOEM

Er was een bloem die helemaal over de zee groeide naar een eiland. En velen gingen over de bloem om tot het eiland te gaan, want de zee was te woest. Maar de bloem had vele dorens om hen die over de bloem gingen te kwellen, en toen ze op het eiland aankwamen was het totaal anders dan ze hadden verwacht, want het was verschrikking na verschrikking. En zo werden ze kwaad op de bloem, en de bloem had een traan. En het was een lange, zwarte traan aan de rand van het eiland. En ze namen van de traan om ervan te proeven en het was bitter en zoet, en ze kregen dromen zo wonderschoon dat het hen speet dat ze kwaad waren geworden op de bloem.